

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

Zevende zondag door het jaar

Jesaja 43, 18-19.21-22.24b-25 • Psalm 41 • Tweede Brief aan de Korintiërs 1, 18-22

• Marcus 2, 1-12

Brutaal geloven

Toen Jezus terugkeerde naar Kafarnaüm, vernamen de mensen dat. Ze stroomden allemaal naar zijn huis. Stampvol. En Jezus die graag een dag rust had gehad... Maar al die mensen, met hun klachten, hun pijn, hun gebroken relaties. Net een overvolle wachtzaal bij de dokter. En het toppunt: er komen vier kerels aan met een draagberrie en daarop een lamme. Ze kunnen niet meer binnen. Ze klauteren dan maar op het wankel dak. Ze lopen over de balken, ze halen de rietbedekking weg en ze laten de draagberrie omlaag vlak voor Jezus' voeten. Een stofwolk.

Wie is die lamme? Hij heeft geen naam. Is zij of hij het beeld van het hele volk dat moe is, geen zin meer ziet in het leven, verlamd is? Is het jij of ik? Wij? Een dipje, en beetje depri of echt in een diepe put, geen courage meer. Kortom, verlamd.

Maar er zijn vier mannen die het niet opgeven: „Verdorie, we zullen eens zien. Als er een God bestaat, dan moet Hij nu tussenkomen!” Die vier mannen zijn niet zo beleefd als wij in ons gebed: „Lieve God, als U wilt, als het U past, misschien, wat denkt U, zou U eens iets kunnen doen?” Neen, hun geloof en vertrouwen is brutaal en bruut. Ze breken in op Jezus' vakantiedag. Niet voor zichzelf, maar voor een andere. Zij hadden wellicht ook hun eigen miserie, maar het leed van die lamme „dat is al te erg”. Dat 'schreit ten hemel'. Hier moet God iets doen. Jezus, genees die mens hier en nu!” Geloven is het dak openbreken voor een ander.

„Toen Jezus hun vertrouwen zag, zei Hij tot de lamme...” Er staat niet: „Toen Jezus het vertrouwen van de lamme zag.” Dat is er wellicht al lang niet meer. De lamme is hopeloos. Hun vertrouwen is het vertrouwen van de vier brancardiërs, van de vier vrijwilligers, van de vier parochieassistenten. Kunnen mensen dan soms in plaats van medemensen vertrouwen? Kan het dat we beminnen, geloven, hopen en bidden in de plaats van een ander?

Heel zeker wél. Dat is één van de kernelementen van ons christelijke geloof. We kunnen niet enkel bidden 'voor' iemand, we kunnen bidden 'in de plaats van' iemand. Niet enkel iets doen 'voor' een ander, maar 'in plaats van' een ander. Precies dat doet Jezus op het kruis. Dat horen we bij de instellingswoorden (consecratie): „Dit is mijn bloed, vergoten voor u”, in de plaats van jullie. Ouders betalen toch ook soms de schulden in de plaats van hun kinderen. Hoe zou God dat dan niet doen? Goed, de lamme ligt voor Jezus' voeten. De stofwolk is gezakt. Maar dan komt de grote verrassing. Heeft Jezus niet goed gehoord wat van Hem wordt gevraagd? Bij het zien van hun vertrouwen, zei Jezus tegen de verlamde: „Mijn zoon, uw zonden zijn u vergeven.” „Ja, maar Jezus! Rep je nu nog van zonden bij een mens die zo ziek is? Schuldgevoelens opwekken? Genees hem! We vroegen niet om vergeving van zonden!”

“Ssst,” zegt Jezus, „Ik ben al bezig. Ik genees van binnen naar buiten. Eerst die wanhoop weg, die verstikkende duisternis. Lieve lamme, je vraagt voortdurend: 'Waaraan heb ik dit verdiend? Wat heb ik misdaan? Waar is God?' Je bent wanhopig alleen, ook al zijn er vier brancardiërs. Neen, genees van binnen. Ik ben er voor jou, jij bent van Mij. Ik zie je graag. Ik verbind je weer met mij. Vertrouw je toe. Zo vaak heb Ik gezegd: 'Klop en ik doe open, vraag en je krijgt'.”

Wat krijgen we? Ik weet het. We krijgen niet altijd wat we vragen. Maar we krijgen wel altijd de nabijheid en de sterkte van Jezus. We krijgen 'Jezus' en meestal nog iets meer. Vier brancardiërs bijvoorbeeld. Of een engel van troost, zoals Jezus op de Olijfberg. Of een engel van een mens: Veronica, die je angstzweet afveegt. Mensen om ons heen, die zorg dragen. Die krijgen we altijd.

En als die mensen om ons heen ongegeneerd, bijna brutaal geloven, als ze binnenbreken bij God, dwars door het dak, gebeurt er soms nog iets meer: „Verlamde mens, pak je berrie en ga naar huis. Als Ik wanhopige mensen kan genezen, hoe zou Ik dan hun lichaam niet kunnen genezen?”

En de lamme stond op, pakte zijn berrie en ging weg. De mensen zeiden: „Zoiets hebben we nog nooit gezien.” Volgens mij is de lamme weggegaan terwijl hij dacht: „Het mooiste hebben jullie niet gezien. Dat gebeurde van binnen.” Ik denk dat hij psalm 23 neuriede: „De Heer is mijn Herder. Ook al voert de weg door donkere kloven. Hij is mij nabij. Ik loop hier nu nog even rond op deze aarde, maar dit weet ik nu heel zeker: ooit brengt mijn Herder mij Thuis, voorgoed, in eeuwig groene weiden.”

KRIS DEPOORTERE

ZEVENDE ZONDAG DOOR HET JAAR
22 februari 2009

Eerste lezing *Jesaja 43, 18-19.21-22.24b-25*

Zo spreekt de Heer:

„Denk niet meer aan het verleden en sla geen acht op wat reeds lang voorbij is: Ik onderneem iets nieuws, het begin is er al. Ziet ge het niet? Een weg leg Ik door de steppe, rivieren laat Ik stromen door de woestijn. En dit volk dat Ik Mij gevormd heb, zal mijn lof verkondigen!”

„Toch hebt ge Mij niet aangeroepen, Jakob, u om Mij niet bekommerd, Israë! Maar gij zijt Mij veeleer met uw overtredingen tot last geweest, en hebt door uw zonden mijn geduld op de proef gesteld. Desondanks vergeef Ik u omwille van Mijzelf uw ongerechtigheden, en denk Ik niet meer aan uw zonden.”

Tweede lezing *Tweede Brief aan de Korintiërs 1, 18-22*

Broeders en zusters,

God staat er borg voor: het woord dat wij tot u spreken is niet tegelijk ja en neen. De Zoon Gods, Christus Jezus, die door ons onder u is verkondigd, door mij en Silvanus en Timóteüs, Hij was niet „Ja en Neen”; in Hem was slechts „Ja”. Want alle beloften van God zijn in Hem waar gemaakt. Daarom spreken wij door Hem ook ons „Amen. Ja, zo is het”, God ter ere.

En God zelf is het die ons samen met u in Christus bevestigt en ons heeft gezalfd. Hij is het ook die op ons zijn zegel heeft gedrukt en de Geest als een handgeld aan onze harten heeft meegedeeld.

Evangelie *Marcus 2, 1-12*

Toen Jezus enige dagen later in Kafarnaüm was teruggekeerd en men hoorde dat Hij thuis was, stroomden de mensen in zulk een aantal samen, dat zelfs de ruimte voor de deur geen plaats meer bood toen Hij hun zijn leer verkondigde.

Men kwam een lamme bij Hem brengen die door vier mannen gedragen werd. Omdat zij wegens de menigte geen mogelijkheid zagen hem dichtbij Jezus te brengen, legden ze het dak bloot boven de plaats waar Hij zich bevond, maakten er een opening in en lieten het bed waarop de lamme uitgestrekt lag, zakken. Toen Jezus hun geloof zag, zei Hij tot de lamme: „Mijn zoon, uw zonden zijn u vergeven.” Er zaten enkele schriftgeleerden bij en deze zeiden bij zichzelf: „Wat zegt die man daar? Hij spreekt godslasterlijk! Wie anders kan er zonden vergeven dan God alleen?”

Uit zichzelf wist Jezus aanstonds dat zij zo redeneerden, en Hij zei hun: „Wat redeneert gij toch bij uzelf? Wat is gemakkelijker, tot de lamme zeggen: ‘Uw zonden zijn u vergeven’, of: ‘Sta op, neem uw bed en loop?’ Welnu, opdat ge zult weten dat de Mensenzoon macht heeft op aarde zonden te vergeven – en nu sprak Hij tot de lamme: ‘Ik zeg u, sta op, neem uw bed mee en ga naar huis’.”

De lamme stond op, nam zijn bed, en voor aller ogen ging hij onmiddellijk naar buiten. Iedereen stond er versteld van, en ze verheerlijkten God en zeiden: „Zoiets hebben wij nog nooit gezien.”